

ELS QUE MOREN PER VIURE MAI MOREN

Santiago González
Ardi Beltza núm.6

Hi ha gent que viu atrapada en la por, por al dolor, al sofriment, viuen la seva trista vida dominats per la força de la mort, són víctimes d'aquest sistema basat, com ensenya magistralment Hebe de Bonafini, en la mort i el diner, morts en vida per conservar la seva vida tranquil·la i sense risc, vida vegetativa, no humana, vida que és mort en vida, presidi en la llibertat.

Però n'hi ha d'altres, amos de la mort, administradors del dolor, els que fan la llei, els que amenacen amb presó, tortura, execució al que gosi dissentir, els que inventen i són amos del capital, els botxins del poble.

Però també n'hi ha uns altres que són molt altres, que fora de la lògica de la mort i de la por, s'insereixen plenament en la del valor, l'amor i el projecte, no és que no temin, no és que no sofreixin, el que passa és que pel seu projecte d'amor i alliberament superen aquestes limitacions, aquesta lògica i s'instal·len en la vida plenament, sense límits, obtenen en la lluita la seva llibertat vital i contribueixen, amb el seu compromís emancipador, a portar la llibertat social i política per tots i totes.

Els botxins assassinen als militants i pensen que matant el seu cos mataran la seva llibertat i dignitat, però no ho aconsegueixen perquè sempre hi ha qui agafa la seva bandera, pren el testimoni i es llança endavant amb valor, reivindicant-los com el que són, persones que han estat tan, tan vives, que viuen en la mort, doncs queden en l'amor que entregaren, el coratge que els vents dels de baix, de l'home i la dona lliure lluitador des del principi dels temps, estenen als quatre punts cardinals.

Els botxins no se n'adonen de que l'home nou és immortal, que ni les seves bales, ni les seves tortures, ni les seves mentides el poden aixafar, que neix cada dia, en cada braç que pren el fusell caigut, la ploma ensagnada, la pancarta estripada, en cada cor que testimonia la veritat del que fou, de la seva lluita i de la seva vida, en cada ull que mira a l'infinit i veu el seu poble, com el veieren ells.

Els botxins no saben que l'únic que fan és definir-se com a assassins, com a criminals, amics de la mort i la tristor que no poden suportar la vida i l'alegria que els militants porten al món, l'únic que fan és ser cada dia una mica més presos de la seva misèria, de la seva covardia, de la seva falta d'ètica, una mica més mesquins i menys humans.

El col·lectiu de familiars i amics dels militants bascos que han donat les seves vides per la llibertat, assassinats i sotmesos a desaparició forçosa per l'Estat, "Egia, Justizia Oroitzapena" està entossudit en prendre la bandera de la veritat de les seves vides, la justícia de les seves banderes i les seves lluites i la memòria del seu coratge i la seva honestat ètica revolucionària.

No en taparan la boca amb diners, no volem el diner de l'Estat, no volem que ens compensin per la mort dels nostres familiars, perquè els nostres familiars no estan morts, viuen en els solidaris que desobeeixen, en els joves que ocupen, que s'enfronten a l'explotació de les ETT o a la repressió de la policia, viuen en els presos, tan lliures allí en les seves cel·les, tan com nosaltres estem presos de la nostra comoditat, viuen, viuen, sens dubte viuen i ens donen vida a nosaltres, i això no ens ho poden pagar, no tenen or en tots els bancs de tots els rics, en totes les caixes de tots els exèrcits i de tots els Estats terroristes per a pagar-ho, no poden perquè no es ven per diners.

Això sols es regala, la vida dels nostres familiars no es ven, es dóna, generosament, a qui lluita, a qui es compromet, es realitza i es reforça, gratuïtament, en cada avenç de l'eterna i permanent lluita per la justícia, en l'infinit de la lluita, qui vulgui aquesta vida, no ens ha d'oferir diners, ha d'acudir allí on es dóna i agafar-la, doncs és vida del poble i a tot el poble s'ofereix.

I allí, en la lluita, amb vosaltres, amb els nostres vius, amb els lluitadors volem estar nosaltres, sentint el vostre pas amb el nostre en l'etern camí a l'horitzó, escoltant la vostra veu junt a la nostra en el cant que no acaba, volem que visqueu en nosaltres, volem viure en vosaltres.

En una lluita que és contra la mentida que anomena demòcrata a l'assassí del poble, que anomena innocent al botxí, contra la mentida d'un poder que decreta la vostra mort, decreta que us veu suïcidar, decreta que us hagueren de matar, que ja estàveu morts, ho decreten però és fals. Com que tot lo seu és fals, com que ells mateixos són una mentida, anem a caminar, a lluitar, a cridar, a cantar i ens sentiran, els direm la veritat, que ells, els assassins, us han matat el cos però que el vostre esperit, la vostra lluita mai la podran matar, perquè es troba a tot arreu, a les muntanyes i a les valls, a les cases i als carrers, en els homes, les dones i els nens del poble, inclús en ells, en els botxins, en la seva secreta culpa, en aquest gust amarg que tenen a les nits i que nosaltres convertirem, en pro de la vida, en immens vòmit que ofegui tota la seva misèria i tota la seva por, que porti d'una vegada la flama que il·lumini al món sencer.

Per això hem d'aprendre, hem de créixer, hem de guanyar coratge i perdre por, hem començat, encara som massa ignorants, massa covards, massa petits, però creiem que estem aprenent de vosaltres, no hi ha millor mestre, volem ser com vosaltres, companys familiars, companys amics, perquè us estimem i estimem el que sou, llavor fructífera de la vida.

Gora eusko gudariak!!
Egiaren alde, borrokan!!